

Херминъ не се интересувахе отъ политика, но това не му бъркаше да бжде голѣмъ безрезервенъ славянофилъ и съ всички сили да се постигне едно разбиране между славянитѣ. За създаване на културни връзки и опознаване на славянитѣ той пренесе ценни услуги съ своитѣ публикации въ руски и чешки списания и съ сказкитѣ, които е държалъ въ Прага и Виена за българскитѣ природни забележителности и старини, предъ най-избрано научно общество.

Презъ по-голѣмата частъ отъ своята непрекъсната научна дейность, Херминъ носеше и кръста на учителството въ разни градове на България.

Въ 1880—81 г. той е учителъ въ Пловдивъ, отъ 1881 до 1886 г. въ Сливенъ; презъ 1886—94 г. въ София; 1894—1900 въ Пловдивъ; отъ 1900—1904 г. въ Русе; 1904—1906 въ Варна. Въ 1906 г. той подава оставка и цѣли 15 години (до 1921 г.) безплатно завеждаше варненския Музей. Въ всички градове той е оставилъ трайни следи съ своята работливостъ и съ сбиркитѣ, които винаги е успѣвалъ да създаде при гимназиитѣ. Учителствуването въ разнитѣ градове е използувалъ за по-широко и основно запознаване съ нашата страна, което особно личи въ неговата География. Възползванъ отъ лѣтната ваканция, той е посещавалъ често западна Европа, кждето е опреснявалъ своитѣ познания и следилъ развитието и уредбата на западнитѣ Музеи, на което не малко дължи издържаната уредба на нашия провинциаленъ Музей.

Херминовата всестранна научна дейность не му е прѣчила да бжде и единъ образцовъ преподавателъ. Той е единъ отъ първитѣ учители въ България, които сж въвели въ принципъ нагледността въ обучението. Негови ученици отъ гимназията съ особна благодарность си спомнятъ за интереснитѣ живи лекции на Херминъ, който е намиралъ винаги да покаже нѣщо отъ това, което ще преподава. Като учителъ неговитѣ джобове бѣха постоянно пълни съ трѣви, цвѣтя, вкаменѣлости, скжтани грижливо въ книга гущерчета, жаби, умрѣли мишки и змии, събирани изъ околността на града, съ които той майсторски умѣеше да държи напрегнато вниманието на ученицитѣ и да възбужда у тѣхъ любовь къмъ природата.

И най-последно, този неуморимъ човѣкъ обладаваше редки духовни качества, притежаваше златно сърце, както се изрази единъ отъ ораиторитѣ на неговото погребение. Той беше благъ, крайно учтивъ и внимателенъ къмъ всички, готовъ винаги да послужи, да поучи, да поправи, но безъ да обиди. Херминъ беше много отстъпчивъ и много търпеливъ къмъ чуждитѣ мнения и затова спорове не водеше. Той общуваше и поддържаше приятелски връзки съ хора отъ най-различни обществени положения — отъ най-високопоставеното лице до лозарския копачъ, което за хора съ неговата култура е рѣдкъ подвигъ. Едничкото оправдание на своето съществуване Херминъ съзираше въ работата, въ творчеството и цѣлъ животъ, въпреки неособено здравата си физическа конструкция, той работи безъ спиръ.